

Най-сетнѣ дойде пладне. Учителѣтъ рече: ш-ш-ш-тъ — изсъска като гжсокъ. Всички спрѣхме да четемъ. — Хайде яжте, рече той. Смъкнахме отъ гърба си торбичкитѣ; всѣки извади хлѣбъ, солъ, прасъ, сирене и почнахме да обѣдваме. Обѣдването стана сѣ въ класната стая. Когато врѣмето бѣ хубаво, обѣдвахме вънъ подъ чардака или по двора. Като се наобѣдвахме, казаха ни да легнемъ да спимъ по плочитѣ. Бѣше студено, ученицитѣ се качаха и смѣха, та никой не можеше да спи. Но който се позволяваше да вика или приказва високо, прѣтѣтъ веднага заиграваше. Като се минѣше около единъ часъ въ мжчително и безцѣлно лежене, всички ставахме и почвахме пакъ да четемъ. Учителѣтъ пакъ почваше да изпитва. Ново треперане, новъ бой, ако си не знаешъ урока.

Но мръква, ще си вървимъ. Учителѣтъ пакъ изсъска. Той стана, отиде при вратата и показа да излизатъ най-голѣмитѣ и първитѣ ученици. Учителѣтъ прѣглеждаше, дали има артисалъ хлѣбъ въ торбичката. Въ която торба намираше такъвъ, караше момчето да го извади и тури въ единъ долапъ до вратата. Този хлѣбъ учителѣтъ сетнѣ прибираше да храни свинетѣ си дома. По пѣтя за дома всички вървехме единъ подиръ другъ подъ редъ, както сме въ стаята, и всѣки трѣбваше да поздрави когото срѣщнемъ, познатъ или не; всѣки трѣбваше да си отложи калпака и да каше: „добъръ вечеръ“ или „добрутро“ или „добъръ день“. Срѣщнатиятъ се уморяваше доклѣ отговори на сѣкиго: „далъ-Богъ добро.“

Цѣла зима ходихъ на училището, изучихъ славянската азбука; на другата година почнахъ да сричамъ: „буки азъ ба“, „вѣди азъ ва“ и т. н. Най-